

Mo peále Husgal jouab,
Kül Jummal Abbi sadab.

Poeg kes woera maale olnud.

Poeg, kes kurramaale olnud, ja sedlt jálle taggaži tulnud omma issa jure, rágis üles, mis inimteud temma seál náinud. Temma arwas keik assjad heál teist wisi ollewad. Kui ta siis sedda kassi någgi, mis maias olli, küssis temma: kuida nimmetakse se ellaia stin maale? Issa naeris ja ütles: olled sa nenda woeraaks láinud, et se praeks mitte ennam so meeles ollema, ei ta kassiks nimmetakse? Poeg kostis: meite maale nimmetakse ta mitte kassiks, waid hiiride foeraaks. — Kui ta issa sure foera någgi, ütles temma: oh, mis piisokenne kuitsekene se on! kurramaale on teised foerad. Se on jummal ees tössi, et ma seál ollen

foerad náinud, mis ni sured on, kui üks hea hobbone. Issa wárristas peaga ja ütles: woib kül olla. — Teise púhhal käisid nemmad suggulaste jure meelt jahhutellema ning tee peál ütles issja: meite tee peál on üks sild; ja sellega on se ommiti üks immlinne ning tåbbar luggu. Poeg küssis: kuida siis? Jah! se on se wiis, et igga üks, kes ta ülle käib, ning on wallet lend, omma jalga katki murrab. Poeg kohkus, kül ta teádis, mis ta sest surest foerast olli rágind, ning sel wiisti olli se sant luggu kül temma jalgaga. Issa játtis sedda jutto mahhaja hakkas teised juttud aiamä. Jubba sild paistas árra. Ehmatus tulli poia peále, ja ta ütles: praego tulleb se mo meeles se sure foera párrast. Ta es olli kül ni suur kui hobbone, agga nenda ta olli kül kui üks sássole. Issa kostis: mis mul koe raga teggemist on; lähheme omma teed. Issa hakkas jálle teist jutto aiamä. Poeg agga ütles: mis se olli, mis ma sest koe